

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1051/06
18.10.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Ljubice Milutinović, Sofije Vagner-Ličenoski, Ljiljane Ivković-Jovanović i Sonje Brkić, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog BB, radi svojine po osnovu bračne tekovine, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž. 1550/05 od 21.11.2005. godine, u sednici veća održanoj 18.10.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž. 1550/05 od 21.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Požegi P.br.471/03 od 7.10.2004. godine, stavom prvim izreke, delimično je usvojen tužbeni zahtev tužilje, pa je utvrđeno da je tužilja prema tuženom po osnovu sticanja u bračnoj zajednici sa udelom od 45% na stambenom objektu koji se nalazi u sklopu dvojne kuće u VV na k.p.br. aa KO GG u površini od 0,02,01 ha u DD, a koji stambeni objekat se sastoji iz dva dela i to prvog dela pravljeno 1969. godine koji se sastoji od prizemlja dimenzija 3 h 5m, prvog sprata dimenzija 3 h 5m i potkrovlja dimenzija 3 h 5m, koji ima poseban ulaz u hodnik koji je zajednički kao i stepenište sa ĐĐ i drugog sagrađenog dela, sagrađenog 1991. godine koji ima poseban ulaz i koji se sastoji od prizemlja dimenzija 4 h 4m sa dodatkom od 3,20m prvog sprata sa tri prostorije i potkrovlja sa dve prostorije koji deo je zidan od blokova i sukorisnik sa udelom od 45% prava korišćenja katastarske parcele br. aa KO GG, što je tuženi dužan priznati i dozvoliti da tužilja izdvoji svoj suvlasnički udeo putem fizičke deobe. Stavom drugim izreke, odbijen je deo tužbenog zahteva tužilje preko dosuđenog dela iz stava prvog izreke presude za sticanje prava svojine i prava korišćenja na navedenom objektu i katastarskoj parceli za 5%.

Dopunskom presudom P.br.471/03 od 25.8.2005. godine odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Presudom Okružnog suda u Užicu Gž. 1550/05 od 21.11.2005. godine preinačena je prvostepena presuda u delu izreke pod jedan tako što je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se u odnosu na tuženog utvrdi njeno pravo svojine po osnovu sticanja u bračnoj zajednici sa suvlasničkim udelom od 45% na stambenom objektu koji se nalazi u sklopu dvojne kuće u VV na k.p.br. aa KO GG u površini od 0,02,01 ha u DD, a koji objekat se sastoji od dva dela i to prvog pravljeno 1969. godine i predstavlja prizemlje dimenzija 3 h 5m, prvi sprat dimenzija 3 h 5m i potkrovlje dimenzija 3 h 5m, koji ima poseban ulaz u hodnik koji je i zajednički kao i stepenište sa ĐĐ i drugog sagrađenog dela iz 1991. godine koji ima poseban ulaz i sastoji se iz prizemlja dimenzija 4 h 4m sa dodatkom od 3,20m, prvog sprata sa tri prostorije i potkrovlja sa dve prostorije koji deo je zidan od blokova, kao i pravo sukorišćenja k.p.br. aa KO GG sa udelom od 45% što bi tuženi bio dužan priznati i dozvoliti da tužilja svoj deo izdvoji putem fizičke deobe. Stavom drugim izreke, odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Protiv presude Okružnog suda tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a ni druge bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 385. st. 1. tač. 1. i 2. ZPP, zbog kojih se revizija može izjaviti a na koje se u reviziji neosnovano ukazuje.

Rvizijski navodi o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, parnične stranke su zaključile brak __. godine i iz braka imaju dvoje dece. Brak parničnih stranaka razveden je __. godine. U momentu zaključenja braka stranke nisu imale posebnu imovinu, a oboje su obavljali poslove prosvetnih radnika u školi u EE, gde su dobili stan na korišćenje. Pravnosnažnom presudom Opštinskog suda u ŽŽ utvrđeno je da su stranke suvlasnici svako sa udelom od ½ na kući u ŽŽ koja je izgrađena u toku trajanja njihovog braka. Sporni stambeni objekat - kuća u VV koja je bliže označena u izreci pobijane presude izgrađena je na građevinskom zemljištu koje je tuženom dodelila na trajno korišćenje Opština VV 1968. godine. Izgradnja ovog objekta započeta je 1968. godine i jedna celina dovršena 1969. godine dok je druga celina kao dograđeni deo izgrađena u toku 1991. godine. Tužilia i tuženi se nisu

angažovali u toku gradnje ni fizičkim radom ni ulaganjem zajedničkih sredstava, već su sav posao u vezi sa izgradnjom vodili braća tuženog ZZ i II, a na zahtev svojih roditelja. Građevinski materijal za spornu kuću obezbeđen je tako što je cigla napravljena od zemlje sa očevine tuženog, a ostali materijal novcem pribavljenim od prodaje borove građe od čega je obezbeđena i krovna konstrukcija. Tuženi je tokom trajanja braka nasledio imovinu od oca pa je u toku 1990. godine od prodaje nasleđene stambene zgrade dobio iznos od 43.000,00 tadašnjih dinara koji je uložio u izgradnju nepokretnosti koja je predmet ovog spora.

Kod tako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je u pobijanoj presudi primenjeno materijalno pravo kada je tužbeni zahtev tužilje odbijen.

U postupku je utvrđeno da predmetna nekretnina nije stečena radom stranaka u toku trajanja bračne zajednice, već je ista izgrađena građevinskim materijalom koji je dao otac tuženog dok su sav posao u vezi izgradnje po zahtevu roditelja, vodila braća tuženog i uz učešće tuženog sa posebnom imovinom koju je stekao nasleđem od oca. Stoga je pravilna ocena drugostepenog suda da predmetna nekretnina predstavlja posebnu imovinu tuženog u smislu čl. 320. st. 2. Zakona o braku i porodičnim odnosima, sa kog razloga je tužbeni zahtev tužilje da se utvrdi da je po osnovu sticanja u bračnoj zajednici suvlasnik na delu ovog objekta i sukorisnik na parceli na kojoj je isti izgrađen, neosnovan.

Revizijske navode tužilje kojima se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, Vrhovni sud Srbije nije cenio jer se revizija iz tog razloga na osnovu odredbe čl. 385. st. 3. ZPP ne može izjaviti.

Sa izloženog, Vrhovni sud Srbije je odlučio kao u izreci na osnovu odredbe čl. 393. ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd